

Da Ingen begjærede Ordet, fattes For- mandens ovenstaaende Forslag under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 64 Stemmer.

Man gik derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen: Første Behandling af det af Indenrigsministeren forelagte „Forslag til Beslutning af Rigsdagen om dens Udsættelse.“

J. M. Hansen: Da dette er første Gang, at der foreligger Spørgsmaal om Rigsdagens Samtykke til en længere Udsættelse af dens Møder end 2 Maaned, forekommer det mig, at man er saa meget mere opfordret til at overveie, hvorvidt man uden Videre bør gaae ind paa at give et saadant Samtykke. I det Grundloven har fastsat, at Hans Majestæt ikke uden Rigsdagens Samtykke kan udsætte dens Møder længere end 2 Maaned, maa man jo antage, at det har været Meningen, at denne Grænse var den, udover hvilken der ikke let maatte gaas, men at Rigsdagens Samtykke maatte kræves til en længere Udsættelse, fordi den derved vilde finde sig foranlediget til nøie at overveie, om Omstændighederne vare saaledes, at der forelaa bestemt afgjørende Grunde til at give et saadant Samtykke. Ved Overveielser af dette Spørgsmaal møder der flere forskellige Betragtninger. Den første, der har fremstillet sig for mig, og som jeg mener næsten gjør enhver anden Betragtning overflødig, er den, at flere af Rigsraadsmedlemmernes Mandater ere udløbne i Slutningen af November, saaledes at altsaa det Rigsraad, der er sammentaldt til næste Mandag, ikke kan sidde ud over November Maaned. Naar dette nu, som jeg antager er givet, saa ville jo for det Første derved Rigsraadets Møder, naanseet, hvorvidt det i Løbet af disse 2 Maaned maatte være kommet med sine Forhandlinger, ophøre, og jeg kan derfor allerede af den Grund ikke see, at der foreligger nogen afgjørende Grund for Rigsdagen til at samtykke i Udsættelsen af sine Møder længere end til først i December Maaned; men naar det er Tilfældet, mener jeg ogsaa, at det ikke er ønskeligt, at Mødernes Fortsættelse udsættes længere. Jeg

mener, at den Tid, der kan have sig til Rigsdagens Forhandlinger fra Begyndelsen af December og indtil den sædvanlige Juleferie indtræder, er tilstrækkelig til at foretage første Behandling baade af Finantsloven og af de andre Love, som Regjeringen maatte have at forelægge, saaledes at navnlig Finantsudvalget vil have Leilighed til at benytte Ferien til at arbejde, hvorved Forhandlingerne, naar Juleferien er udløbet, ville være ikke saa lidt fremmede. Tidligere, naar Omstændighederne omtrent have været som de, der her foreligge, har det vist sig, at de nedsatte Udvalg under Ferien have været istand til at fremme de Sager, hvorover de have været nedsatte, paa en heldig Maade; men dersom Rigsdagens Møder først fortsættes fra den 11te Januar, saa er det efter tidligere Erfaringer at befrygte, at Finantsloven for det følgende Finantsaar maatte ikke engang er endelig vedtaget af Rigsdagen, naar det paagældende Finantsaar begynder, og det anseer jeg for meget uheldigt. Jeg mener derfor, at man deels af de af mig anførte Grunde, deels ogsaa af det almindelige Hensyn, som vistnok altid bør være ledende for Rigsdagen, kun af aldeles afgjørende Grunde at give Samtykke til en længere Udsættelse af dens Møder end i 2 Maaned, her bør indskrænke sig til at give sit Samtykke til en saadan Udsættelse, som man kan antage vil være nødvendig. Gaaer man nemlig ud fra, at Rigsraadet i sin nuværende Sammensætning ikke kan sidde længer end til Slutningen af November, saa er det, da der fra idag og til de første Dage i December er Noget over 2 Maaned, nødvendigt at give Samtykke til en lille Udsættelse af Møderne ud over de to Maaned, men jeg mener ogsaa, at Samtykket ikke ved denne Leilighed bør udstrækkes længere.

Indenrigsministeren: Den ærede Taler har begrundet sin Modstand mod det foreliggende Forslag paa en Forudsætning, hvis Rigtighed jeg ikke her skal indlade mig paa at diskutere, thi det er jo ganske klart, at det kun er i selve Rigsraadet, at Spørgsmaalet derom kan finde sin endelige Afgjørelse; men i ethvert Tilfælde har man anseet det for hensigtsmæs-